

Hayat Bir Pazıl Oyunu

– Meryem Keskin · 11 Mayıs 2024

Bir cadde ortasında, tam orta yerinde
Kalakaldım.

Hiç kıpırdamadan, seyrediyorum,
Etrafımdan, gelip geçen insanları.
Yüzlerini inceliyorum, mimiklerini,
Yaşadıklarını, anlamaya çalışıyorum.

Gördüğüm her yüzde,
Ayrı bir ihanet vefasızlık, tahammülsüzlük,
Nefret ve acı vardı.
Yalnız olmadığımı anladım acı ve keder,
Ortaktı sanki.
Sonra, gözlerimi kapattım ve,
Seslerini dinledim.
Sessizlikteki o derin seslerini.
Feryadlarını duydum, hıçkırıklarını,
Sadece kahkahalarını duyamıyordum.

Hayat bir pazıl oyunuydu sanki,

Ve yaşadığımız her şey o pazılın bir,
Parçası.
Ama o kadar eksik parça varki ,
Resmi göremiyorum her şey paramparça.
Her kayıp parçayı bulup,
Tamamlamaya çalıştıkça.
Diğerlerini, kaybediyordum sanki.

Gün akşama ilerledikçe dahada,
Yalnızlaşıyor insan.
Vakit akşamüstü, kaldın mı yine yalnız?
O bitmeyen pazıl oyununun tam ortasında.
İnancını kaybetme sakın, nefes almaya,
Devam ediyorsun hadi korkularını,
Çıkar at aklından olumsuzlukları,
Koy bir kenara.

Yavaşça başını koy yastığa yaşadıklarını,
Unut.
Uyu ve çabucak ulaş sabaha topla kendini
Yeni bir resme başla.
Her bulduğun parçayı sabırla nakşet,
Panoya.

Gidenlere ağlayıp, kalanlarla avunmayı,
Bırak artık bir kenara.
Tek dostuna sarıl, yüreğindeki sana.
Kim bilir belki sende saklıdır o kayıp patça,
Bulursan, ne mutlu sana.

Ve işte yine bir günün daha geldin sonuna,
Gün bütün veryansınlar dan sıyrıldı.
Sen yine kaldın karşında bitmemiş bir,
Resim, elinde resme ait olmayan,
O parçayla.
Gücün varsa, gel yeniden başla,
Hayat bir pazıl oyunudur unutma,
Parçaları, hayallerindir umutların,
Gözyaşların gülücüklerin ,

Varsa sarıldđın sevdiklerin.

Meryem Keskin